

La mirada de l'altre

Dm, 17/05/2011 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Fa uns pocs dies vaig tenir la sort d'assistir a la presentació del llibre del periodista i intel·lectual Rafael Jorba *"La mirada del otro. Manifiesto por la alteridad"*. Un llibre excel·lent, apassionant, compromès, valent, que reflecteix les opinions i conviccions d'un periodista de conviccions que trenca el seu silenci després de quasi cinc anys.

Els qui coneixem i hem conversat amb Rafael Jorba hi trobem les seves idees més profundes sobre temes de gran importància sobre el país: immigració i l'acollida de l'emigració que construeix el nos-altres, laïcitat -raó i religió, la relació entre Catalunya i Espanya i la reivindicació d'un federalisme càlid, els mitjans de comunicació i la seva condició de noves catedrals emocionals, les relacions del català i el castellà com la llengua de l'altre. Reflexions que, com ell mateix va reconèixer en el dia de la presentació del seu llibre, surten de la doctrina oficial que apareix dia rere dia en la majoria dels mitjans de comunicació i en els postulats d'alguns partits polítics. El pensament d'en Rafael Jorba és el d'un humanista defensor de la dignitat humana, del diàleg i de la racionalitat per damunt de la manipulació i els discursos destinats a moure les baixes passions de les persones.

En aquest bloc, però, m'interessa comentar de manera especial les seves reflexions sobre la immigració, la laïcitat i el diàleg interreligiós. Sobre la immigració Jorba constata el fracàs del model francès integracionista o asimilacionista, per proposar l'ascensor social i el reconeixement ple de la identitat cultural i religiosa de l'altra sense caure, però, en els paranys de determinats comunitarismes que tendeixen a atomitzar i aïllar la societat. En les nostres societats occidentals amb fluxos d'immigració que continuaran cal construir un nos-altres de caràcter positiu i inclusiu, que respecti la nostra identitat però també la dels altres.

Jorba en descobrir el valor i la importància del respecte per les creences més profundes de les persones reivindica una concepció positiva de la laïcitat o una concepció no exclouent de la mateixa. Crítica certs tipus de laïcitat, començant per la tradicional concepció francesa, que contempla una visió negativa de la religió, que queden descartades. Defensa la possibilitat d'establir espais de trobada entre raó i religió tot "superant la clàssica disjuntiva entre religió sense raó (integrismes) i raó sense religió, o millor dit, raó contra tot tota religió". Aquesta laïcitat inclusiva resta una de les aportacions més interessants el seu llibre.